KATOLIKUS HÍRMONDÓ

Elek

2011. V. évfolyam 24. szám

A rózsafüzér Királynőjének ünnepe és októberi imádságok

Október 7-e Rózsafüzér Királynője, más néven Olvasós Boldogasszony napja. E hálaünnepen Mária közbenjárásáért, Isten segítségéért imádkoznak a keresztény hívek. V Piusz pápa ezt a napot 1571. október 7-én Lepantónál a mohamedán seregek felett aratott győzelem emlékére ünneppé nyilvánította.

XIII Leó pápa októbert a rózsafüzér hónapjának nevezte el. Ebben a hónapban helyi szokásoknak megfelelően imádkozzák a rózsafűzért. A szentolvasó imádkozásával, az Istenszülő iránti tiszteletünket kifejezve Jézus életéről elmélkedünk, megváltásunk titkaira emlékezünk. Máriával együtt újra megerősíthetjük az igent Isten akaratára.

Nem könnyű meghatározni a rózsafüzér imádkozásának kezdetét. Bizonyos formákban már az ősegyházban is megtalálható. A sivatagokban rejtőző remeték búzaszemeket vagy kavicsokat használtak arra, hogy az imák ritmikus lüktetését figyelemmel tudják kísérni, miközben lelkük elmélkedett.

XIII. században, sok szerzetesrendben imádkoztak zsoltárokat, néhány helyen mind a százötvenet. A hagyomány szerint Szent Domonkos kapta azt az üzenetet, hogy az Üdvözlégyet imádkozzák százötvenszer. A rózsafüzér kezdetben százötven Üdvözlégyből állt, de az Üdvözlégynek csak az első, szentirási részét mondták. IV Orbán pápa 1261-ben hozzáadta Jézus nevét.

A XV. Században a rajnavölgyi karthauzi szerzetesek minden Üdvözlégyhez hozzárendeltek egy titkot Jézus életéből, ami elmélkedésre, szemlélődésre indította az imádkozót. Többnyire csak ötven Üdvözlégyet mondtak és így ötven titkot soroltak fel.

Porosz Domonkos az ötven Üdvözlégyet tizedekre osztotta, és az imádságot rosariumnak, vagyis Mária rózsakoronájának nevezte el. A Domonkosi szerzetesek, majd a karthauziak és a jezsuiták példája lelkesedése nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ez az imádkozási mód elterjedjen az egész világon. A 15, század második felében már hívek közkedvelt imájává vált. A tizedekre lecsökkentet rózsafüzérhez minden tizedhez egy titkot adtak Jézus életéből.

Szent V. Piusz pápa 1568 –ban hivatalosan jóváhagyta a rózsafüzért.

A ma ismert rózsafüzérhez négy titok ismeretes: örvendetes, világosság, fájdalmas, dicsőséges.

Az örvendetes titkok: Jézus fogantatása, születése, gyermekkora.

A világosság tikok: Jézus élete-tanításának fontos eseménye.

Fájdalmas titkok: Jézus keresztútja és halála.

Dicsőséges titkok: Jézus feltámadása, menybemenetele, és Isteni mindenhatósága.

Egyházi javaslat szerint napokra osztva imádkozzuk a rózsafűzért. Hétfőn: örvendetest, kedden: fájdalmast, szerdán: dicsőségest, csütörtökön: világosság, pénteken: fájdalmast, szombaton: örvendetest, vasárnap: dicsőségest.

II János Pál pápa, aki a Vatikáni Rádióban személyesen imádkozta a rózsafűzért a 2002-es évet a Rózsafüzér évének, hirdette meg. Ezzel egy újabb lendületet adott ennek az imagyakorlatnak. -"Van-e vajon jobb eszköz a rózsafüzérnél ahhoz az igényes és rendkívül gazdag feladathoz, hogy Máriával együtt szemléljük Krisztus arcát? .. Az Üdvözlégy Mária elimádkozásával elmélyítjük Isten Fia küldetésének legfontosabb eseményeit, amelyeket az Evangélium és a Szenthagyomány által kaptunk örökségbe." /-II János Pál: Rosarium Virginis Mariae./

Ebben az évben a rózsafüzér titkait, ami eddig három volt /örvendetes, fájdalmas, dicsőséges/ -II János Pál pápa kiegészítette a negyedikkel, a világosság titkaival."- Annak érdekében, hogy a rózsafűzért még inkább az evangélium összefoglalásának nevezhessük, nagyon megfelelő, hogy elmélkedésünk kiterjedjen Jézus nyilvános működésének néhány fontos mozzanatára. Ami valóban bevezet Krisztus szívének mélységébe, az öröm és a világosság, a fájdalom és a dicsőség mélységébe. –„/ II János Pál/

Október hónapban az eleki templomban naponta a reggeli mise után szintén imádkozzák a jelenlévő hívek a rózsafűzért.

Durstné Veronka

Családi nap a Plébánián

Szeptember utolsó napjának délutánján szokatlan mozgolódás vette kezdetét az eleki plébánián: Padok és asztalok kerültek az udvarra, míg a konyhában szorgos kezek nagy adag krumpli meghámozásával foglalatoskodtak. Nem akármilyen főzőcskézésre készültünk, hisz a plébános úr az idei ősszel is meghirdette: a plébánia udvarán családi napot fogunk tartani szombaton.

Az előzetes jelentkezések alapján sosem látott létszámú vendégseregre számítottunk, így valóban szükséges volt megfelelő mennyiségű élelem és bútorzat beszerzése. János atya iskolába küldött üzenetére válaszul több, mint kétszázan jelezték ugyanis, hogy eljönnek az idei családi napra!

Szombat reggel látható volt, hogy a jelentkezők komolyan is vették, hogy eljönnek a rendezvényre: a plébánia tágas kertje már kilenc óra tájban megtelt vidám gyerekzsivajjal. Gyülekeztek a felnőttek is nagy számban, hiszen a gyerekek szülein kívül sokan eljöttek a kétegyházi és lökösházi hívek közül is. Leültünk a nagy fa alatt felállított padokra, és jókedvű beszélgetés vette kezdetét. Nem nagyon sokáig, hisz kicsivel később az egész vendégsereg felkerekedett, és átmentünk a misére a templomba.

A misét Dr. Kiss-Rigó László püspök úr tartotta plébánosunkkal együtt. A püspök úr megköszönte, hogy ilyen sokan eljöttek a családi napra, és prédikációjában is a családok fontosságáról beszélt a híveknek. Templomunk rég látott ilyen sok embert, talán csak az Elekiek Világtalálkozója alkalmával szoktak ennél többen tartózkodni a padsorokban.

A mise után mindenki visszavonult a plébánia udvarára, ahol kezdetét vette a felhőtlen szórakozás: a felnőttek kedélyesen beszélgettek, a főzésben résztvevők az üst körül sürgölődtek, mindeközben a gyerekek játszottak. Az ebéd elkészülte után mindenki az asztalokhoz ült, és rövid asztali áldás után megízleltük az igazán jól sikerült pörköltet, köszönet érte a szakácsoknak!

A finom ebéd után finom süteményeket majszolva folytatódott az ünnep, a gyerekek játékos feladatokból álló vidám versenyben vettek részt, melynek az elmúlt évekhez hasonlóan most is nagy sikere volt. A versenyt nemsokára félbeszakította az egyik gyermek édesapjának érkezése, aki vidám bűvészműsorral szórakoztatta a nagyérdemű közönséget. Erre az alkalomra az udvar déli fala melletti füves terület valódi cirkusszá alakult.

A bűvész két segédjével érdekesebbnél érdekesebb trükköket adott elő, melyek nagyon tetszettek a gyerekeknek. Idomított oroszlánok és elefántok ugyan nem léptek fel, de a bemutató vége felé mégis-csak előkerült egy valódi óriáskígyó, egy kis borzongással töltve el a csodálkozó közönséget.

Bizton állíthatjuk, hogy aki eljött, jól érezte magát, hiszen mindenkinek jutott egy kis testi-lelki felfrissülés: Hit, barátság, szeretet egyaránt jelen voltak itt, és aki focizni, játszani, szaladgálni szeretett, megtehette ugyanúgy, mint az ínyenc vendégek, akik barátaik körében inkább a rengetegféle finomságot kóstolták végig, legyen az igazán jól sikerült pörkölt vagy a százféle remek sütemény bármelyike!

Köszönjük minden kedves vendégünknek, hogy ilyen sokan eljöttek – jöjjenek máskor is! -, és természetesen minden kedves segítőnknek a közreműködését, hozzájárulását a nap sikeréhez!

Klemm Tamás

Temesvári zarándoklat

Az idei ősz sem telt el érdekes kirándulás nélkül: szeptember 17-én egy napos utazáson vett részt az eleki, kétegyházi, lökösházi és gyulai hívek lelkes csapata, plébánosunk, Kalaman János vezetésével. Úticélunk ezúttal Temesvár volt.

A reggel hétkori induláskor csaknem tele busszal indultunk Elekről, a templom és a polgármesteri hivatal közti térről. Utunk Battonyán, majd Aradon keresztül vezetett a Bánát fővárosába, a régi Magyarország Budapest utáni második legfejlettebb városába. Körülbelül 10 (kelet-európai idő szerint 11) órakor érkeztünk Temesvárra, ahol kedves rokonok is várták egyik útitársunkat, akik segédkeztek a városban való tájékozódásban.

A busz megállt, majd pedig rövid sétával jutottunk el Temesvár szívébe, a székesegyházhoz, amely egy európai mércével is szépen karbantartott központi téren, a Piata Unirii-n áll. Ezt minden oldalról szép, 1900-as évek eleji épületek szegélyezik, szerencsére elkerülte a szocialista városformálás dühe. Látszik, hogy a helyiek értékelik a múlt idők emlékeit, lépten-nyomon felújítás alatt álló vagy már megújult paloták láthatóak a belvárosban. Egymást érik a turista-hívogató kávézók és éttermek, mindez európai színvonalon.

Temesvár főtere

A templomban plébánosunk, Kalaman János misét tartott nekünk, majd megcsodáltuk a szép épület látnivalóit.

A város lakosságából ma is jelentős létszámban vannak jelen magyarok, és az ide látogató utazók is gyakran közülünk kerülnek ki, ennek ellenére furcsa volt, hogy a turistáknak szánt feliratokból ki-

hagyták a magyar nyelvűeket – románul, németül és angolul is olvasható volt viszont a templom falán az építés története.

A templom után a püspökség épületébe mentünk, és megnéztük az ott található érdekes egyházi múzeumot. A kiállított tárgyak sajnos nagyrészt olyan templomokból származnak, amelyek ma már annyira elhagyatottak és romosak, hogy muszáj volt a kincseiket a püspökségi tárlaton biztonságba helyezni. Ezek legértékesebbnek mondott darabja egy Lotz Károly által festett oltárfestmény.

Érdekes volt a múzeum bejárata közelében a falon látható nagy térkép, amely az egykori, eredeti Csanád egyházmegyét mutatja – egykoron Temesvár központtal a mi városunk, Elek is ide tartozott – ennek a magyar oldalon maradt részeiből lett 1920 után a Szeged-Csanádi Egyházmegye.

A püspökség megtekintése után a főtér másik oldalán álló, a temesvári szerb kisebbséget szolgáló görög-keleti ortodox templomot tekintettük meg – érdekes volt összevetni a szentek ábrázolását a katolikus freskókon szokásos megoldásokkal.

Utunk ezzel még nem ért véget, hiszen Arad irányában visszafelé megálltunk a bolgár lakosságáról híres Vinga kisvárosban, ahol egy csodálatos, kéttornyú katedrálist látogattunk meg – egykoron a bolgár, katolikus lakosság építtette, osztrák gótikus templomok mintájára, osztrák mesterek tervezték.

Napjainkban bolgár és magyar nyelven misézik itt a már nyugdíjas plébános, felváltva szolgálva a különböző anyanyelvű híveket. Sajnos egyre kevesebben vannak. Érdekes volt számomra, hogy a plébános elbeszélése szerint a bolgárok vannak még mindig többen, de a bejáratnál kitett, megvásárolható újságok mind magyar nyelvűek voltak.

A derék bolgár kertészek temploma pompás, több mint hetven méteres tornyaival messziről látszik, és máig hirdeti a hely és lakosai egykori gazdagságát.

Innen továbbmentünk északi irányban, és így jutottunk el a Hodos-Bodrog ortodox kolostorhoz, amely a régi Magyarország legrégebbi kolostorai közé tartozik, és jelenleg is szerzetesek lakják. Nagyon érdekes volt nézni a szép falfestményeket, és a gazdag, aranyozott faragványokat.

A dóm főoltára

Furcsa volt látni a korai keleti kereszténység idejét idéző épületeket, amelyek mindeközben szinte újaknak látszottak, tökéletes állapotban voltak, talán egyedüli épületként egész utazásunk során. Jól látszik, hogy Románia vezetése erősen támogatja az ortodox egyházat.

Utunk nagyon érdekes volt, köszönjük plébános úrnak az érdekes látnivalókat, a gondos szervezést!

Klemm Tamás

Katolikus ifjúsági világtalálkozó 2011

A 2011-es katolikus ifjúsági világtalálkozó aug. 6-23-ig tartott. Emberek milliói gyűltek össze a világ különböző részéről, hogy az immár hagyománynak számító nemzetközi szervezésű keresztény szellemiségű rendezvényen részt vegyen. Szegedről 3 busz indult -Egyházmegyei, Szent Imre kollégium és Lelkészségi-, összesen mintegy 150 fő a Szeged-Csanádi egyházmegyéből.

A Madridi főtalálkozót két előtalálkozó előzte meg. Az első állomásunk a franciaországi Taizé volt, ahol belekapcsolódhattunk az ott élő szerzetesek hitéletébe, lehetőségünk nyílt elcsendesedni és elmélyülni, megtanulhattunk néhány híres taizéi éneket. A szabad délutánokon ellátogathattunk a környező vidék páratlan szépségét megcsodálni. Az itt töltött napokban rengeteg nyitott szívű külföldi fiatallal beszélgethettünk,

ismerkedhettünk meg akik szintén felüdülni jöttek erre a helyre, hogy otthonaikba hazatérve újult erővel, megfontoltabban folytathassák további életüket. Szállásunk rendkívül egyszerű volt: 20 személyes sátrakban töltöttük a hűvös éjszakákat. Naponta frissen főzött, meleg étellel vártak bennünket.

A második előtalálkozóhoz Gironába, Spanyolországba utaztunk.(Ezen a területen csak elvétve lehetett angol szót hallani, inkább az olaszok, franciák és spanyolok bontakoztak ki.) Ezekben a napokban rendszeresen részt vettünk a spanyolok reggeli és esti imádságain, napközben a város nevezetességeit tekintettük meg. Eljutottunk a Földközi-tenger partjaihoz is és ha csak rövid időre is, de megmártózhattunk a tiszta, égszínkék, üdítő tengervízben. Barcelonában betértünk a Sagrada Familia bazilikába és a különleges Güell parkba, melyeket a zseniális Antonio Gaudí, katalán építész emelt még az 1880-as években, s ezzel a világörökséggel a második leglátogatottabb spanyol várossá vált. Az éjszakáink egy hagyományos általános iskola tantermeiben teltek el.

A találkozó végső állomása Madrid volt. Óriási embertömegeket mozgósítottak helyi nevezetességeikkel, ingyenes kiállításaikkal csalogatták a turistákat. Bonyolult tömegközlekedési hálózatot építettek ki. Ahova a szem ellátott, mindenhol fenséges épületek, gazdagon díszített templomok, monumentális múzeumok, történelmi időket idéző szoborcsoportok álltak. A Prado Nemzeti Múzeumban Goya, Velázquez, Rubens(spanyol és katalán festők) munkáit mutatták be. A királyi Palotába- amely spanyol uralkodói rezidenciaként funkcionált- is bepillantást nyertünk, miután kivártuk a több órás sort a tűző napon. A pápa ezidőtájt érkezett, Vele együtt imádkozhattunk, részt vehettünk vele közösen szentmiséken és virrasztást is terveztek a szervezők. Közös püspöki katekézisen hallgathattuk Kocsis Fülöp görög katolikus püspök és Bíró László Püspök gondolatébresztő, megindító, mély hitről árulkodó szavait.

A hazafelé vezető úton az olaszországi Torinóban, Don Bosco nevéhez fűződő szalézi szerzetesrend testvérei biztosítottak helyet, hogy nyugovóra térhessünk.

Az utazás végére a busz közössége kellően összekovácsolódott, számos barátság köttetett, számtalan lelki beszélgetés zajlott le. Az egész utazás során tanultunk, épültünk, tapasztaltunk a világról, az emberekről (akik különbözőek, de valahogy mégis ugyanolyanok.....), önmagunkról, Istenről, és az Ő tervéről.

Nagy Mária

Párdány, ahol Reibel Mihály (1889-1959) született

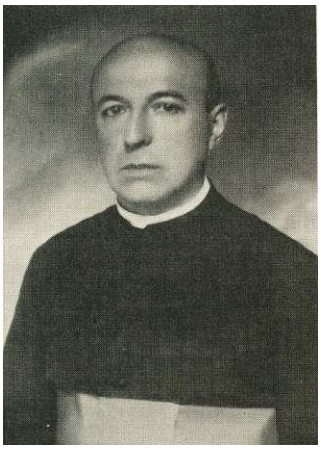

Párdány ma Szerbiában /Bácska/ található a Román határhoz közel. A trianoni békediktátum után egy rövid ideig Romániához tartozott, majd Jugoszláviához került. A XVIII. századtól a II. világháború végéig német többségű településnek számított, amikor is az itteni németség elmenekült, vagy pedig a megtorlásoknak esett áldozatul.

Ezen a tájékon nagyon sokáig éltek békében együtt a magyarok, németek, románok és szerbek, ami a többnyelvűséggel is bizonyítható. Reibel Mihály is ilyen környezetben született 1889. július 9-én. Az édesapja Reibel Mihály, vasúti őr, az édesanyja pedig Scheib Erzsébet volt. Teológiai tanulmányait Temesváron végezte, Trianon után kiutasították Romániából, ami a későbbi politikai tevékenységére is magyarázatot adhat. 1922-től eleki káplán, majd

utána pedig 1939-től 1959-ig eleki plébános volt.

Az elekiek számára mindenképpen a legnagyobb párdányinak Reibel Mihály számít, de meg kell említenünk azt a tényt is, hogy ez az egykori német falu is adott egy világhírességet, Weissmüller Jánost, aki itt született 1904. június 2-án és Mexikóban halt meg 1984. január 20-án. Igen, ez Tarzan!

Érdekességképpen megemlíthetjük azt is, hogy nincs tudomásunk arról, hogy a két személy, család ismerte-e egymást. R. M. feljegyzései között nem találtunk semmilyen, erre történő utalást.

2002-ben Párdányban 1155-en éltek, amiből 88, 6% szerb, és csak 3, 72% volt magyar. A fénykép a katolikus templomot ábrázolja, ami önmagáért beszél.

Vajon megvan-e még az ház, melyben született, lesz-e rajta valamikor emléktábla?

Rapajkó Tibor

H I R D E T É S E K

(Friss információk a www.elek.plebania.hu címen olvashatóak.)

Anyakönyvi hírek:

Keresztelések: 2011 július 24-én: Dávid Ferenc Gábor
2011 július 31-én: Földi Aliz és Barna Alexa
2011 augusztus 7-én: Bellér Dávid
2011 szeptember 4-én: Ficzere Zoltán és Reszelő Vanessza Dóra
2011 szeptember 18-án: Kovács Renátó, Grósz Erika, Samu Botond Zsolt és Szabó Martin

Esküvő: 2011 szeptember 10-én, Lőke István és Botás Ilona házasságot kötöttek.
2011 október 15-én, Popucza Attila és László Erzsébet házasságot kötöttek.

Temetések: 2011 augusztus 11-én, Pavelka János
2011 augusztus 25-én, Steinitz Zelma
2011 szeptember 3-án, Kecskeméti Ferenc
2011 szeptember 10-én, Erdei Ferenc
2011 szeptember 22-én, Gyulavári Györgyné, Kovács Erzsébet
2011 szeptember 29-én, Ferenczi Ferenc

Kedves Hívek!
Ha Önök kedvet éreznek ahhoz, hogy gondolataikat a kéthavonta megjelenő Katolikus Hírmondó lapjain keresztül megosszák közösségünk többi tagjával, akkor várjuk írásaikat a Plébánián, és azokat lehetőség szerint megjelentetjük.

KATOLIKUS HÍRMONDÓ, egyházközségi lap. Megjelenik negyedévente. **Kiadja**: a Sarlós Boldogasszony Plébánia, 5742 Elek, Gyulai út 1. , telefon: (66) 240-101; **Szerkesztő**: Wittmann László**; Felelős kiadó**: Kalaman János plébános; **Nyomda:** Stílus-Color Nyomdaipari Kft. Gyula.